

Per a una Església del poble

Amic Lluci:

Qui éreu els cristians d'Antioquia? Persones influents? Gent del poble? Abarcàveu totes les classes socials o més aviat us concretàveu en una? Ja sé que teníeu consciència de la universalitat de la salvació i, per tant, procuràveu anunciar l'Evangeli a tots els estaments de la vostra societat. Però, qui eren els qui l'acceptaven? En una paraula, la vostra comunitat de creients estava integrada per gent senzilla o per benestants? El vostre testimoni, arribava al poble o bé es quedava entre els de més cultura, cosa que, generalment, va lligada amb les possibilitats econòmiques?

Avui hem de dir que la nostra predicació arriba al poble d'una manera molt limitada i molt més encara el testimoniatge de la nostra conducta. En la meua darrera carta et parlava de la necessitat que té la nostra Església d'ésser una resta minoritària, però fidel i convençuda, disposada a viure amb l'Evangeli als dits on sigui i com sigui. Més els criteris de selecció no poden ser les condicions socials, culturals o polítiques, sinó única i exclusivament la fe viscuda d'una manera compromesa. Avui, la majoria quasi absoluta dels creients, almenys d'aquells que més parlem de prendre-ho seriosament, som gent benestant, que ens movem en un ambient cultural i econòmic concret. I per banda queda tot un món proletari, de baix nivell cultural, una gran massa que són la gent del poble, que no rep la nostra predicació perquè la fem amb unes paraules i amb uns gestos que per ells deuen ser inintel·ligibles. Ni amb una gran dosi de bona voluntat tampoc podrem arribar-hi perquè ens falta respirar el mateix aire, parlar el mateix argot, valorar els mateixos comportaments.

Els cristians d'avui tenim massa coses per perdre i no estem disposats a desprendre'ns de cap. Per això refusem de posar la nostra vida en joc. Tenim por de perdre-la. Tenim por de perdre els nostres diners, el nostre prestigi, el nostre nivell, els criteris que justifiquen les nostres actituds. Però no hem tingut por de perdre les persones, el poble, aquells que per voluntat del Crist estan

més ben preparats per a rebre l'anunci de la salvació perquè la necessiten, perquè no tenen res per perdre. I malgrat tot continuem predicant l'Evangeli a aquells que no són pobres i anem mantenint una Església que sembla pensada i organitzada pels burgesos. Una Església que els permet mantenir una sèrie de comportaments que no tenen gaire relació amb els de Jesús.

La problemàtica pastoral no consisteix en veure com l'Església pot arribar al poble, sinó com pot ser del poble, integrada per gent del poble. És dir: com els qui la integrem hem de ser gent del poble. Com hem de deixar els nostres clans tancats, de nivell més o menys elevat, per sentir en la pròpia carn els problemes que té el poble; no pas d'una manera paternalista, com aquell que se'n fa el càrrec, sinó participant de les mateixes estructures, vivint-los personalment i comproment-nos en la lluita per l'alliberació del món. Per a ser cristià cal convertir-se, i això no ho farem mentre tinguem por de perdre els criteris que justifiquen les nostres actituds.

Amic, avui com sempre, ser cristià vol dir ser germà i m'adono que moltes vegades no ho som. I no et pensis que és per mala voluntat, no és que no volguem els altres al nostre costat. Però ells no vénen. Potser és que som nosaltres els qui ens hauríem de moure perquè ells es trobessin bé al costat nostre. Se'm clava com una espina aquella dita de Jesús en l'Evangeli: «Si presentes la teva ofrena a l'altar, i allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà la teva ofrena davant l'altar, i ves primer a fer les paus amb el teu germà, i després torna, i presenta la teva ofrena» (Mt. 5, 23-24). No quan tu estiguis renyit amb el teu germà, sinó quan ell tingui alguna cosa contra tu. Hem pensat que si els germans no es troben bé al nostre costat deu ser perquè tenen alguna cosa contra nosaltres?

Adéu, Lluci, que la pau del Crist sigui amb tu i a nosaltres ens mení a buscar la pau amb els nostres germans.

Lluís Ferret

panadería

pastelería

santa eulalia

carretera s. n.
teléfono n.º 54

santa eulalia de ronsana